

SLADKÝ ŽIVOT

Jadesola Jamesová
Líbánky
na Seychelách

JADESOLA JAMESOVÁ

LÍBÁNKY
NA SEYCHELÁCH

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

tak si říkám, že skutečnost někdy dokáže být ještě mnohem „divočejší“ než fikce. A znovu mě to napadlo, když jsem četl knihu Jadesoly Jamesové v češtině pojmenovanou Líbánky na Seychelách. Možná si ještě vzpomenete, poprvé jste měla možnost si příběh této autorky přečíst v únoru (Mohla by ho zachránit), znovu za Vámi pak přijde v září (Princezna, kterou potřebuje).

Jadesola sice také občas užívá „zadních dvířek“ v podobě fiktivních království, kde se může stát cokoliv, jejím „poznávacím znamením“ je ovšem jorubský původ. Jorubové jsou jeden z národů žijících v Nigérii, autorka má jorubské kořeny, a ač žije střídavě v USA a ve Velké Británii, nadšeně se k nim hlásí. Jorubské tradice – a vůbec nigerijské realie – tvoří ne nevýznamnou část Líbánek na Seychelách. Když se mně jejich text dostal do ruky, žasnul jsem nad tím, jak je Nigérie zajímavá a, jak už jsem napsal, možná exotičtější než neexistující šejchanát někde na Blízkém východě!

Třeba se ptáte, kam se poděli všichni ti kovbojové, o kterých jste si možná – jste-li dříve narozená – četla v mých knihách před takovými dvaceti lety. Svět se zkrátka mění. Nejlidnatější zemí na světě je Indie a nejdynamičtější se vyvíjející zemí Afriky je právě Nigérie. Takže přibývá čtenářek v těchto zemích, které zkrátka chtějí číst o sobě. Je mně líto, že české hrdinky ještě nějakou chvíli budou táhnout za kratší konec provazu, ale český trh je bohužel příliš malý, než aby se projevil v příbězích, které jdou do celého světa... Časem ale... možná...

Obvykle končívám tento dopis standardním stále stejným pozdravem, který si pro dnešek dovolím trochu pozměnit:

S láskou v každé roční době a v každé zemi světa

Váš Harlequin

Jadesola Jamesová

**LÍBÁNKY
NA SEYCHELÁCH**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Royal Baby He Must Claim

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Jadesola James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9234-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9235-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9236-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Cíl zaměřen,“ podotkla škodolibě Tobi, mladší sestra Kemi Obatoly, necelých dvacet minut poté, co společně vešly do Café Abuja. Devatenáctiletá dívka plavně tančila navzdory vražedným jehlám, které si dnes večer obula. Překypovala nadšením a uspokojením tak moc, až hrozilo, že co nevidět exploduje.

Ačkoliv obě dívky vypadaly jako dvojčata, se stejnou tváří, která bude *vždycky* vypadat kulatě, bez ohledu na množství konturovacího pudru, se stejným tmavě jantarovým odstínem kůže a velkýma hnědýma očima, povahou nemohly být rozdílnější. Kemi byla tichá, dobře vychovaná, až plachá, což jí vštěpovala její matka a po ní i její nevlastní matka. Tobi byla její úplný opak – opravdový uragán. Kemi dalo spoustu práce udržet ji aspoň trochu na uzdě.

Tak jako dnes večer.

„Tobi,“ hlesla Kemi unaveně. Teprve před hodinou odešly z hotelu, ale Kemi už teď měla pocit, že jí praskne hlava. „Jednu skleničku. A vrátíme se zpátky.“

„Celý týden do tebe hučím, abys se mnou vyrazila ven,“ vyprskla nafoukaně Tobi a zářivě se usmála na hostesku stojící před nočním klubem. „V žádném případě mě teď domů nedostaneš!“ Tobi popadla svou sestru za paži tak prudce, až Kemi málem ztratila botu. „Je to parádní noc, *biko*. Jsme pryč, Kemi. Dokázaly jsme to! Utekly jsme!“

Ze směsice adrenalinu a strachu se Kemi udělalo trochu zle, ale přece jen ucítila malou jiskřičku uspokojení.

Utěkly. Kdy naposledy si takhle vyrazila ven? Tobi měla dar vtisknout všemu nádech *tajemna*. V luxusním hotelovém apartmá se rychle převlékly do šatů, které si toho dne pořídily, aby protančily noc.

Do Abuje přijely jako doprovod svého otce, krále Gbale, na setkání s panovníky z dalších regionů. Chystal se jim představit pokrok v oblasti vzdělávání žen v rámci celé země. Takováto cesta byla celkem výjimka – otec byl znám pro svůj konzervativní postoj. Svému území i své rodině vládl železnou rukou a Kemi si nedokázala vybavit, kdy naposledy se mohly vydat tak daleko od domova. Jako by jejich otec uvízl v minulosti, která byla dávno pryč, a jeho dcery většinou neměly jinou možnost než se podřídit jeho vůli.

„Jsme v podstatě zamčené ve věži,“ prohlásila rozhořčeně Tobi. A byla to pravda. Ochránka v paláci monitorovala každý jejich krok, bez svolení krále nemohly vůbec nic. Utéct pryč nebylo řešení. Kam by dvě rozmazlené princezny, které už od dětství vyrůstaly zamčené v paláci, asi taky šly? Určitě by se jim stalo něco hrozného, jak jim při každé příležitosti připomínal otec a zahrnoval je historkami o znásilněných a okradených ženách, které byly tak hloupé, že vyrazily ven samotné.

„Nigérie už není, co bývala,“ prohlašoval pokaždé, s pohledem plným obav. Ale neměly se špatně – v podstatě měly všechno, co chtěly. Peníze, spoustu dárků, vybrané pokrmy, luxusní šaty. Jen prostě neměly svobodu – ne skutečnou. Keemi mu to vážně nemohla dát za vinu, ne po tom, čím si kvůli ní musel projít.

Tobi, jako vždycky, byla odhodlaná porušit otcovy zákazy a „vzdělávací“ cesta se zdála být skvělou příležitostí. Po celý týden během konference seděla zdrženlivě vedle starého muže a vydávala se na nákupy

s ochrankou svého otce za zády. A konečně se jí povedlo přesvědčit Kemi, aby se s ní vyplížila ven – vydíráním.

„Když nepůjdeš se mnou, půjdu sama,“ vyhrožovala.

„Tobi!“ Představa, že se její sestřička ztratí někde v ulicích Abuje, byla ještě děsivější než samotný nápad vyrazit ven. Takže Tobi uplatila ochranku několika šperky z těch mnoha, které měla ve šperkovnici, aby mohly nepozorovaně a bezpečně utéct z hotelu.

Auto s bodyguardem teď parkovalo v dostatečné vzdálenosti, aby je potom mohlo odvézt zpátky do hotelu. Kemi nesnášela ten pocit, když byla takhle všem na očích. Klidu jí dodávalo jen vědomí toho, že v tohlehle velkém městě nikdo neví, co jsou zač. Snadno zapadly mezi ostatní dívky v upnutých šatech, které se vydaly vstříc tanci, pár koktejlům, flirtům a zlomenému srdci.

Přinejmenším v to doufala.

Tobi vybrala dobře. Tlumeně osvětlený klub patřil ve městě k těm nejnovějším, hojně propíraným v bulváru. A Tobi bulvár a drby milovala. Navzdory klimatizaci a několika větrákům bylo uvnitř takové dusno, že Kemi měla brzy celé tělo pokryté tenkou vrstvou potu. Přesto mělo tohle místo své kouzlo. Kulaté stolky, zákoutí nabízející soukromí pro muchlování a kožené boxy lemované zelení, která vypadala skoro jako živá. Ve vzduchu se mísil cigaretový dým, alkohol, vůně grilovaného masa a směsice parfémů všech žen, které se tu kdy ocitly. Obrovský taneční parket sahал až k zastřešenému dvoru, kde se nacházelo pódium. Zrovna hrála živá kapela. Rytmus byl tak svůdný, pulzující, že se jim okamžitě dostal do těla. Tobi zářily oči a vyzývavě špulila rty – nikdy nebyla krásnější.

„Je to tady vážně hezké,“ připustila Kemi. Milovala hudbu i tanec, to, jak se jí rytmus dostával pod kůži. Zhoupala se v bocích, jen trochu. Tobi to neuniklo a zakřenila se.

„Jdeme k baru,“ rozhodla se a nasměřovala Kemi přímo k velkému baru s mramorovou deskou, který stál přímo uprostřed klubu. Muži i ženy postávající okolo něj pojídali z malých talířků, popíjeli a bavili se. Kemi si všimla několika mužů, kteří se opírali o bar a hodnotili osazenstvo hladovým pohledem.

Jako vlci. Přesně takoví Kemi dělali.

Tobi vystavila svůj výstřih a požádala barmana, štíhlého kluka celého v černém a s křivými, ale sněhově bílými zuby, o dva giny s tonikem.

„Mám dost na dva panáky,“ pošeptala sestře a z miniaturní kabelky vytáhla štůsek bankovek. Kemi se stáhl žaludek. Zatímco tahle část Abuje byla poměrně moderní, a tudíž docela bezpečná, pořád byla noc – a pořád byly v neznámém městě. Byly tak zranitelné, což ale Tobí vůbec nedocházelo. Kemi si přitáhla kabelku k tělu ještě těsněji. Trhla sebou, když se k ní trochu moc přitiskl vysoký muž v obleku. Tvářil se přátelsky a zamumlal něco na omluvu. Pak se zakřenil.

„*Jak teď* –“

„Prostě pokračujte dál,“ ucedila Kemi až moc ostře. To ta nervozita. Muž pozvedl obočí, ale odešel.

„Kemi! Vždyť nám mohl koupit pití,“ vyčetla jí Tobí.

„Byl divný,“ zamumlala Kemi, ačkoliv to nebyla pravda. Ale to už jim barman podával gin s tonikem a Kemi se dlouze napila, i když jí gin vlastně moc nechutnal.

Tobi si povzddechla, natáhla ruku a vzala Keminu tvář do dlaně. „Žádné moralizování. Dneska se chci bavit a ty se budeš bavit se mnou.“

„Tobi –“

„Ne.“ Její sestra potřásla hlavou. „Přestaň se tvářit tak utrápeně, Kemi. Ať už se v minulosti stalo cokoli, otec to přehání. A ty to víš.“

Kemi ucítila, jak ji začíná pálit kůže. O její minulosti se nezmiňovali, ale stále nad oběma dívkami visela jako temný mrak. Kemi si bezděčně začala mnout paži.

Od lokte až k rameni se jí táhla dlouhá jizva, která pořád občas bolela, přestože všechny úlomky kulky jí z těla lékaři už dávno odstranili. Díky operaci mohla ruku používat, ale bolest se tu a tam objevovala, jako připomínka toho, čím si prošla. Celé roky se učila psát a používat levou ruku. Dokonce i teď si připadala neohrabaná, jako by neustále dělala všechno tak trochu špatně.

Sestře její pohyb neunikl. „Co tvoje ruka? Jsi v pořádku?“

Kemi přikývla. Tobi pořád štěbetala, aby si našly stůl a Kemi si mohla vzít aspirin. Jenže Kemi byla duchem mimo, ponořená do vzpomínek.

Tři kulky.

Na to nikdy nezapomene. Zasáhly ji zrovna v takový večer, jako byl ten dnešní. Spousta hudby, pohlední muži, noční klub. Tehdy byla také tak nebojácná jako Tobi. Přelezla zeď paláce, aby si mohla vyrazit s přáteli. Nevšimla si, co se děje, dokud se jí do zad nezabořila hlaveň pistole –

Ne. Zhluboka vydechla a přinutila se vrátit zpátky do reality. Tobi ji sledovala tak ustaraně, až se musela usmát. Zlehka se zhoupla v bocích, zvedla hlavu a podívala se sestře přímo do očí.

„Oluwatobi temitope olufunmilayo oluwadara obatola,“ řekla přísně, „budeš se chovat slušně.“

Tobi o krok ustoupila a na okamžik se trochu přikrčila. Pak se rozesmála a vzala sestru okolo pasu.

„Slibuji,“ a vlepila Kemi pusou na tvář. „Budeme tančit, dáme si pít a pak najdeme nějaké úžasné nezadané mladíky, kteří nám koupí koktejly a to nejlepší kuře s rýží široko daleko –“

„Nezadané? Přísahám, že většina mužů tady má doma manželku.“

Tobi její poznámku ignorovala. Místo toho ji vzala za ruku a táhla ji na dvůr, kde pořád hrála živá kapela v divokém rytmu. „Tahle hudba je dost retro,“

připustila pohrdavě, „ale věděla jsem, že se ti tu bude líbit. Jdeme tančit.“

Kemi se nebránila. Když budou tančit, nebudou tolik v dosahu mužů stojících u baru. Cítila, jak se uvolňuje. Tradiční hudba se jí tolik líbila, to, jak na sebe bubeníci reagovali. Jeden z muzikantů na pódiu na ni mrkl. Byl to muž ve středních letech, s hezky znějícím barytonem. Kemi rozeznávala slova jedné z nejoblíbenějších písní jejích otce.

„Říkala jsem ti, že to je dobrý nápad!“ Tobi jí křičela do ucha a Kemi se neubránila úsměvu a dovolila svému tělu poddat se rytmu. Okolo ní se tlačili lidé, rozpálení a zpocení stejně jako ona, bezstarostní a usměvaví. Povzdechla si a zaklonila hlavu, až se jí vlasy zapletené do copánků rozběhly po zádech. Kdy naposledy se cítila tak *uvolněná*?

Musela uznat, i když nerada, že Tobi měla asi pravdu.

Luke Ibru společenské akce *nesnášel*, zato měl rád peníze. Proto byl tady.

„Tohle místo si *zamiluješ*,“ ujišťoval ho vesele jeho nejstálejší, a také nejlépe placící, klient Jide Abalorin. Přiletěl z Las Vegas kvůli představení nového zabezpečení jedné z mnoha jaderných elektráren, které v USA vlastnil. Měli spolu dojednat podmínky další smlouvy s Ibru Enterprises v hodnotě mnoha milionu dolarů. „Užiješ si to, uvidíš. Večeře, pár skleniček a třeba si tu domluvíš rande...“

„Nic horšího si neumím představit,“ vyhrkl bez přemýšlení Luke. Jide se rozesmál.

„Víš, jak ti u mě ve firmě říkají?“ Jide udělal dramatickou pauzu. „Ten smutný bastard.“

„Skvělé.“ Nezajímalo ho, co si o něm druzí myslí. Copak jeho podnikání stojí na tom, jestli je *milý*?

Jide ho přesto přemluvil. A Luke strávil tři hodiny – *tři!* – v zaplněném nevkusném klubu, popíjel whisky,

kteřá chutnala jako vývar z ponožek, a jedl grilované maso, tak příšerně nedodělané, až se bál, že dostane otravu –

„Už to s tebou nevydržím,“ vzdal snahu Jide a sám se vmísil do davu žen tančících na parketu, které připomínaly hejno pestrobarevných motýlů. Luke dopil whisky, s uspokojením morouse, který někomu zkazil náladu, a vyrazil na parket hledat Jida. Tři hodiny, které svému příteli slíbil, byly pryč a Luke se chystal odejít. S údivem pozoroval muže vlnícího se do divokého rytmu. Vždyť mu bylo čtyřiatřicet, proboha. Copak nemá žádnou sebeúctu?

Než se rozvedl, byl Luke ženatý tak dlouho, že už skoro zapomněl, jaké to je všimát si žen, hezkých i těch méně hezkých, a stejně tak dlouho nevstoupil na taneční parket. Luke bral noční kluby jako místa, kde se setkával s klienty, aby si užili trochu zábavy předtím, než se vrátí domů. Někteří z nich si rádi zafirtovali, ale Luke nikdy.

Po rozvodu se nic nezměnilo. Popravdě, nic ho nezačínalo míň než cokoliv spojeného s romantikou nebo láskou.

Zrovna si koutkem oka povšiml jedné mladé ženy. Tančila uprostřed davu, tak naprosto ztracená v hudbě, že si nevšimla, co se děje okolo ní. Sledoval, jak jednoho po druhém odmítala muže, kteří se pokoušeli s ní tancovat – prostě jen stydlivě zavrtěla hlavou a ukázala na kapelu na pódiu. Někteří z mužů se snažili navázat konverzaci, ale rychle se stáhli, když pochopili, že jediné, co dívku zajímá, je hudba.

Luke si namlouval, že se na ni dívá proto, že ještě nikdy neviděl žádnou mladou ženu tak ponořenou do hudby obyčejné klubové kapely. Jeho tělo mu však dávalo najevo, že ho dívka zajímala mnohem víc. Plné křivky jejího těla mohly směle soupeřit s leckterou herečkou, dlouhé štíhlé nohy a prsa, na která se snažil *nezírat*, oblečená ve zlatých minišatech, a přesto

vypadala téměř plaše. To bylo ono. Byla tak jiná než všichni ostatní, že si jí nešlo nevšimnout.

Měla úroveň. Působivé, pomyslel si. S takovými ženami se v nočních klubech setkal málokdy.

Najednou se před ním objevil Jide, s opilecky rozverným úsměvem. „Našel jsem si kamarádku,“ volal vesele a ukazoval na mladou dívku, která se k němu lísala. „A zdá se, že ty taky. No... nic... My si jdeme najít nějaké *klidnější* místo. Bav se zatím dobře, ano, *oga?*“

Luke zavrtěl hlavou, znechucený sám sebou. „Já ne-“

„Ale to víš, že ano,“ namítl rozverně Jide. Oči mu zářily. „Běž a promluv si s ní! To je poprvé, co vidím, že by tě nějaká zaujala od –“

„To stačí,“ skočil mu do řeči Luke. Některé věci byly zapovězené i Jideovi.

Jenže Jide ho překvapivě vzal okolo ramen – Luke si pomyslel, že jeho přítel musí být vážně našrot – a pokračoval o něco tišeji.

„Lukeu, vím, že to pořád děsně bolí. Jednou to přejde, přísahám. Ale když to nezkusíš, nikdy se přes to nepřenesíš. Musíš se *snažit*.“

Luke zařal čelist. Kdyby to nebyl Jide, už by mu bez rozmyšlení jednu vrazil. Jenomže Jide to všechno prožil s ním a –

„Prosím, kvůli mně.“ Na prchavý okamžik působil Jide skoro střízlivě. Poplácal Lukea po rameni. „Udělej pro jednu něco, co tě udělá šťastným.“

A pak byl pryč. Luke zůstal stát na kraji tanečního parketu. V ústech mu vyschlo a v uších mu zněla poslední věta.

Udělej něco, co tě udělá šťastným. Jako by po tom, co přišel úplně o všechno, v něm něco zůstalo. Konverzace se sotva dospělou dívkou nenapraví všechny škody, kterých se do konce života nezbaví. A co víc, nic měnit nehodlal. Ale stejně –

Musí být mnohem unavenější, než si myslel. Právě proto z ní nedokáže spustit oči.

Písnička skončila a k ní znovu přistoupil nějaký muž. Ramenatý muž s plnovousem, v trochu moc zářivé košili a s odhodlaným výrazem. Nedal se tak snadno odbýt jako ostatní, místo toho jí zastoupil cestu. O několik kroků ustoupila, až se dostala k zábradlí. Neměla kudy uniknout. Muž začal mluvit a naléhavě gestikulovat. Viděl, jak zoufale se žena rozhlížela okolo. Její společník ukázal k baru a pak se rychle vydal směrem k němu. Vypadalo to, že jim jde pro pití. V tom lepším případě se ji bude snažit opít, v tom horším...

DRUHÁ KAPITOLA

„Můžete říct, že tu jste se mnou, jestli chcete.“

Kemi byla tak rozrušená svým nápadníkem, že nabídku zprvu neslyšela. Hlas se však ozval znovu, klidný, hluboký, tak silný, že přehlušil smích a ruch davu. Rozhlédla se vlevo, vpravo – a tam ho spatřila.

Zprvu ho viděla jen mlhavě, vysokého štíhlého muže v obleku šitém na míru, zvýrazňujícím dlouhé vypracované svaly. Košili měl u krku rozepnutou, bílá látka ostře kontrastovala s tmavě hnědou kůží, hladkou a dokonalou. Tvář mu zpola zakrýval stín, přesto se jí rozbušilo srdce – a nejen úzkostí.

„Já –,“ Kemi se bezděčně přiblížila k neznámému. Muž naklonil hlavu, jako by ji hodnotil. Navzdory příjemnému tónu jeho hlasu nedokázala rozpoznat, co se mu honí hlavou. Jeho oči byly temné. Nečitelné.

„Jsem si jistý,“ promluvil znovu, „že se o sebe dokážete postarat sama. Přesto bych byl rád, kdybyste řekla, že tu jste se mnou. Pokud chcete.“

Trochu otrávený tón hlasu se vůbec nehodil ke zvědavosti, která mu probleskovala v očích. Tvářil se přísně, až tajemně – a přesto ji *zaujal*.

Kůže jí páčila.

Pohledný cizinec jí připadal něčím známý, dost na to, aby Kemi na jeho nabídku kývla. Možná ho viděla na nějaké akci, kterou pořádal otec, nebo patřil do okruhu místních celebrit, kterými byla Tobi tak posedlá?

Tobi. Rychle se rozhlédla okolo sebe a s úlevou vydechla, když spatřila svou sestru, jak se živě baví s přibližně stejně starou dívkou. Ale taky si všimla svého „nápadníka“, který se k nim od baru vracel se skleničkami s nebezpečně růžovým obsahem v ruce.

„Díky,“ poděkovala svému zachránci.

„Zatančíme si?“ utrousil jakoby nic. Kemi znovu přikývla, protože jí slova uvázla v hrdle.

Položil jí dlaň okolo pasu a Kemi ucítla, jak se celé její tělo napjalo. Překvapivě ne nervozitou. Vyrůstala obklopená muži, bratry a otcem, ale nikdy předtím si tak silně neuvědomovala přítomnost nějakého muže jako právě teď. Ucítla horko a kořeněnou vůni.

Naklonil k ní hlavu, až ucítla jeho klidný teplý dech, když jí pošeptal: „Jen dělejte to, co předtím. Přidám se.“

Kemi polkla. Takže ji sledoval. Ta myšlenka ji vzrušila víc, než byla ochotná si přiznat. Ani se do tance nemusela nutit, tančit s tímhle mužem bylo tak přirozené, jako když tančila sama. Hýbal se tak nenuceně, následoval její rytmus a v pase ji nesvíral příliš silně. Nemačkal se na ni, přesto se navzájem dotýkali. Nadry se mu otřela o hrudník a její tělo zareagovalo tak jasně, až se musela držet, aby si nepovzdechla.

Téměř to *bolelo*.

Ačkoliv ruce držel stále na stejném místě, nepohnul se ani o kousek, Kemi se ve slabínách začala rozlévat touha. Něco tak intenzivního nepocítla už od –

Vlastně nikdy.

Oči měl zavřené, jakmile vplul do rytmu jejích kroků, poddal se vlastnímu rytmu. Musela se kousnout do rtu. I ten jeho hlas v ní probouzel cosi... právě *tam* –

Vzpamatuj se!

„Já jsem Kemi,“ řekla přiškrčeně. Ale musela něco říct.

„Kemi, nejlepší tanečnice ve městě,“ podotkl suše. „Nikdy netančím, ale ty v sobě máš nějakou moc.“